



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby ve věci

žalobce: **R. M.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Janem Kořánem
sídlem Opletalova 55, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2016, č. j. 2497/500/14, 72122/ENV/14

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) se žalobce (tehdy účastník řízení) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2016, č. j. 2497/500/14, 72122/ENV/14, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Praha, oddělení ochrany lesa (dále též „*prvostupňový orgán*“ či „*ČIŽP*“), ze dne 26. 8. 2014 č. j. ČIŽP/41/OOL/SR01/1405926.005/14/PJI. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena podle § 4 písm. a) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa (dále též „*zákon o ČIŽP*“) pokuta ve výši 300 000 Kč za ohrožení životního prostředí v lesích, které spočívá v neoprávněném používání lesní půdy k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů a v ohrožení životního prostředí v lesích, kterého se žalobce dopustil tím, že v březnu 2014 nechal na jižní a jihovýchodní hranici lesního pozemku p. č. X v k. ú. x (dále též „*předmětný pozemek*“) bez vědomí a souhlasu dotčených orgánů navézt

zeminu z výkopových prací na celkové souvislé ploše 950 m², mocnost navezené vrstvy výkopového materiálu se pohybovala v rozmezí od 0,5 m až 2 m; při této nedovolené činnosti navíc došlo u 15 stromů k zahrnutí bazálních částí kmenů.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný po rekapitulaci průběhu správního řízení odmítl námitku, že přestupek nebyl spáchán, neboť protiprávní jednání uvedené v § 4 písm. a) zákona o ČIŽP není označeno jako přestupek, jedná se o jiný správní delikt. K námitce, že ČIŽP bez adekvátního odůvodnění nepřijala vysvětlení pana O. M. (otce účastníka) ze dne 1. 5. 2014, že navezená zemina sloužila k opravě hráze drobné vodní plochy poničené nutriemi, jež souvisela s hospodařením s dotčeným pozemkem, žalovaný uvedl, že vyjádření jmenovaného bylo dostatečně vypořádáno. Při inspekčním šetření bylo zjištěno, že na předmětný pozemek byla navezena výkopová zemina v délce 150 m a šířce 5 m, na tuto navážku navazovala další s plošnou výměrou cca 220 m². Ve srovnání s drobnou vodní plochou v jižní části předmětného pozemku, jejíž délka hráze je maximálně několik desítek metrů, se provedená oprava hráze jeví jako nepřiměřená, výkopová zemina byla deponována v délce 150 m. Návoz zeminy v takovém rozsahu nemůže být považován za opravu drobné vodní plochy, za terénní úpravu. Deponováním výkopové zeminy došlo k výraznému ovlivnění vodního režimu na předmětném pozemku i v jeho okolí. Zvednutím vodní hladiny a rozšířením původní plochy rybníka byl negativně ovlivněn vodní režim a došlo ke znehodnocení původního půdního povrchu. Místa dotčená nelegálním deponováním výkopové zeminy jsou nyní nevhodná pro pěstování lesních dřevin. Návozem zeminy z výkopových prací na předmětný pozemek došlo k narušení hydrické a půdoochranné funkce lesa. Skutečnosti zjištěné při inspekčním šetření jsou proto v rozporu s § 2 písm. b) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon) (dále též „*lesní zákon*“).
3. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením účastníka, že pokud žádnou zeminu na dotčený pozemek sám nedovezl, nemohl se dopustit protiprávního jednání spočívajícího v používání lesní půdy k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa. Čestným prohlášením ze dne 3. 6. 2013 a souhlasným prohlášením ze dne 28. 5. 2014 účastník řízení spolu s oběma spoluvlastníky pozemku souhlasil s navážením zeminy ze stavby Kanalizace Týnec nad Labem na předmětný pozemek a učinil nesporným, že na základě dohody se společností Porr a.s., dal souhlas s přesunem zeminy za účelem úpravy drobných vodních ploch určených k plnění funkcí lesa, a že došlo k přesunu zeminy z pozemku p. č. X v k. ú. x. Uvedené dokládá plnou odpovědnost účastníka za správní delikt podle § 4 písm. a) zákona o ČIŽP.
4. Pro posouzení odpovědnosti účastníka řízení za spáchání správního deliktu podle zákona o ČIŽP není rozhodující, zda se jednalo o terénní úpravy provedené podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavením řádu (stavební zákon) (dále též „*stavební zákon*“), nýbrž skutečnost, že navezením zeminy na lesní pozemek na základě pokynu účastníka a dalších dvou spoluvlastníků pozemku došlo k neoprávněnému používání lesní půdy ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ČIŽP. Povolení výjimky ze zákazů uvedených v § 20 odst. 1 písm. a) až k) lesního zákona, zejména podle § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona ve spojení s § 20 odst. 4 lesního zákona, neplatí pro § 20 odst. 1 písm. m) lesního zákona, jelikož v lesích je zakázáno narušovat vodní režim. V daném případě deponováním výkopové zeminy došlo k negativnímu ovlivnění vodního režimu na předmětném pozemku i v jeho okolí. Účastník řízení svým úmyslným jednáním ohrozil životní prostředí v lesích, neboť výkopová zemina není žádoucí pro růst lesních dřevin z důvodu velmi nízkého obsahu živin a dalších důležitých látek. Navezený materiál negativně ovlivnil vodní poměry na předmětném pozemku i v blízkém okolí.

5. Žalovaný dále konstatoval, že v zápise z inspekčního šetření sice není uvedeno, jakými nástroji byly zjišťovány rozměry navážky, ale tyto rozměry jsou zaznamenány. Zjištěný rozsah záboru předmětného pozemku 950 m² je nepochybně značný, určitá možná odchylka v přesnosti měření nemůže mít vliv na objektivní posouzení dané věci a přesnost měření byla dostatečná vzhledem k povaze věci a předmětu vedeného správního řízení. Z fotodokumentace (obr. 1) je patrné, že návoz zeminy o délce 150 m se nacházel po celé délce jihovýchodní hranice a sahá až za druhou drobnou vodní plochu situovanou v severovýchodní části předmětného pozemku (obr. 12), příčný řez tělesa vzniklého návozem výkopového materiálu má tvar lichoběžníku. Určení délky navážky bylo provedeno laserovým dálkoměrem. Účelem fotodokumentace není přesné zaměření situace na předmětném pozemku, dokládá pouze ucelený pohled popisovaného zjištění. Navážka s plošnou výměrou 200 m² je popsána v zápisu z inspekčního šetření. Podle fotodokumentace se jedná o navezenou zeminu, nikoli o plochu, která návozem zeminy zasažena nebyla (obr. 6, 7, 9).
6. Letecké snímky, na které odkázala ČIŽP ve svém rozhodnutí, a které nejsou součástí spisu, jsou k dispozici na webovém portálu České úřadu zeměměřičského a katastrálního (dále též „ČÚZK“). Z fotodokumentace, která je součástí spisu, je patrné, že na předmětném pozemku byly zatopeny živé mladé stromy, což dokazuje, že se jednalo o zvýšenou hladinu vody. V obvyklé hladině by nemohly žádné stromy vyrůst. Výpisy z archivu počasí nedokazují, že se v dané oblasti dešťové srážky vyskytovaly, meteorologické stanice se nenacházejí v takové blízkosti předmětného pozemku, aby jejich údaje měly vypovídající hodnotu. Žalovaný odmítl, že by ke zvednutí hladiny spodní vody došlo v důsledku splavnění Labe podle vyjádření pana O. M. ze dne 1. 5. 2014, v oblasti „Středního Labe“ došlo ke splavnění Labe v 70. letech minulého století.
7. Žalovaný zdůraznil, že pro vedené správní řízení není podstatné, který správní orgán je příslušný k vydání povolení, nýbrž že účastník svým úmyslným jednáním ohrozil životní prostředí v lesích. Poškození 15 stromů nebylo předmětem správního řízení, popis zahrnutých stromů je popisem jednoho z následků protiprávní činnosti účastníka na předmětném pozemku spočívající v deponii výkopové zeminy na předmětný pozemek.
8. Ovlivněním vodního režimu došlo též ke znehodnocení původního půdního povrchu. Navezená zemina podle souhlasného prohlášení ze dne 28. 5. 2014 pochází z výkopových prací ze stavby, tzn. z nižších vrstev půdy, kde se již žádný humus nenachází. I z inspekčního šetření je zřejmé, že navezená zemina měla vysoký podíl kamenitého skeletu bez humusu. Díky absenci humusové vrstvy je deponovaná výkopová zemina pro pěstování lesních dřevin naprosto nevhodná. Odborné hodnocení složek navezené zeminy nebylo třeba zajistit, inspektoři ČIŽP mají dostatečné odborné vzdělání a jsou schopni posoudit, co je pro pěstování lesních dřevin vhodné. Nutným předpokladem pro to, aby les mohl plnit své funkce, je existence lesního porostu.
9. K výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že daňové přiznání nevypovídá nic o dalších majetkových poměrech účastníka. Pokud účastník svou majetkovou situaci nijak konkrétně nedoložil, nebylo možné z údajů, které měl žalovaný k dispozici, dovodit tvrzený likvidační charakter pokuty. Uložená pokuta tvoří 6% z maximální možné výše. Ve srovnání s možnou horní hranicí pokuty se jeví jako nízká a přiměřená k prokázanému správnímu deliktu. ČIŽP nepochybil, pokud se likvidačnímu účinku pokuty v napadeném rozhodnutí výslovně nevěnoval, jelikož na základě obecně dostupných údajů, průběhu samotného řízení a výše uložené pokuty nebylo možné likvidační účinek dovodit. Na předmětném pozemku vznikl navezením výkopové zeminy protiprávní stav, který bude

trvat do té doby, dokud nebude z předmětného lesního pozemku návoz výkopové zeminy odstraněn. Z tohoto důvodu není toto kritérium pro porovnání s ostatními případy odpovídající. Stanovení výše sankce je v každém správním řízení individuální. V daném případě byla uložena pokuta odpovídající rozsahu a negativnímu dopadu na životní prostředí v lesích. Pokuta za ohrožení životního prostředí v lesích byla rozdělena mezi tři spoluvlastníky, každý z nich má práva a povinnosti související s vlastnictvím lesa. Pokuta byla každému ze spoluvlastníků uložena ve stejné výši, všichni měli stejný podíl na protiprávním jednání, všichni dali pokyn k navedení zeminy na předmětný pozemek. Rodinné vazby spoluvlastníků nemají vliv na stanovení výše pokuty. Pokuta nebyla uložena pouze na základě spoluvlastnického podílu, nýbrž na základě skutečnosti, že účastník řízení dal spolu s dalšími spoluvlastníky pokyn k návozu výkopové zeminy na předmětný pozemek. Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

10. Námitky žalobce lze rozdělit do následujících žalobních bodů:

11. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesprávné vedení správního spisu, které dovozuje ze skutečnosti, že ve správním spisu chybí letecké snímky z roku 2013 o původním stavu předmětného pozemku, uveřejněné na webových stránkách www.cuzk.cz. Na tyto snímky přitom odkazuje zápis z inspekčního šetření ze dne 27. 3. 2014 i rozhodnutí ČIŽP. Snímky považuje žalobce za podklad pro srovnání dřívějšího a současného stavu, na jejichž základě učinil ČIŽP závěry o údajném ovlivnění vodního režimu v bezprostředním okolí navážky. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí se s touto námitkou nevypořádal. Na podporu uvedeného žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011 č. j. 1 As 33/2011-58.

12. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá nesprávné posouzení námitky likvidačního charakteru pokuty. Žalobce s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133 uvádí, že procentuální vyjádření výše uložené sankce ve vztahu k její maximální výši nic nevypovídá o tom, zda má taková pokuta likvidační charakter či nikoli. Pokud správní orgán námitku likvidačního charakteru nevypořádal s poukazem na skutečnost, že se jedná o pouhých 6 % z maximální výše uložené sankce, postupoval v rozporu se závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozhodnutí. Žalobce pro posouzení svých majetkových poměrů předložil přiznání k dani z příjmů za rok 2013, z něhož vyplývá základ daně žalobce v částce 147 277 Kč a péče o dvě děti. Výše uložené pokuty proto přesahuje možnosti žalobce uhradit pokutu z běžných příjmů. Podle žalobce bez bližšího odůvodnění nelze zpochybňovat relevanci daňového přiznání, popř. žalovaný mohl opatřit příslušné údaje vlastní činností či odhadem. Sankce ve výši 300 000 Kč je pro průměrného občana České republiky mimořádně a bezprecedentně vysoká. Z tohoto důvodu by měl správní orgán a priori předpokládat, že taková pokuta může být likvidačního charakteru, nejsou-li mu známy zvláštní okolnosti o majetkových poměrech dotčené osoby.

13. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce poukazuje na porušení zásady legitimního očekávání. Žalobce zdůraznil, že při respektování zásady legitimního očekávání se vychází z kontinuity a ustálené praxe, přitom poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, a ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 47/2004-83. Na základě srovnání případů nalezených na webových stránkách www.cizp.cz žalobce konkrétně uvádí, že v podobných případech byla uložena výrazně nižší pokuta:

- a) obec Mělník, pokuta 100 000 Kč, porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, § 13 odst. 1 a § 20 odst. 1 písm. b) a § 20 odst. 1 písm. o) lesního zákona, právní moc dne 22. 5.

2009; vlastník lesa neoprávněně využil lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkce lesů tím, že souhlasil s navážkou výkopové zeminy na část pozemku a též objednal návoz a rozhrnutí výkopové zeminy na též lesním pozemku, a neodstranil navezené odpady. V případě dotčeného pozemku nebyla na rozdíl od dané věci zjištěna přítomnost odpadu;

- b) fyzická osoba, pokuta 50 000 Kč, po odvolání snížena na 30 000 Kč, porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, § 13 odst. 1 a § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona, právní moc dne 10. 12. 2009; účastník řízení neoprávněně používal lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa tím, že v období od 12/2008 do 2/2009 prováděl terénní úpravy na ploše 0,38 ha v rámci obnovy sousedního rybníka, a v části lesního pozemku provedl stavbu oplocení pozemku;
- c) právnická osoba, pokuta 50 000 Kč, porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona, právní moc dne 5. 9. 2009; účastník navezl výkopovou zeminu v množství 360 tun bez patřičných povolení a souhlasu a vědomí vlastníka pozemku;
- d) právnická osoba, pokuta 150 000 Kč, právní moc 3. 5. 2008; správní delikt spočívající v poškození a zničení skupiny dřevin rostoucích mimo les, a to navezením cca 20 tisíc m³ výkopové zeminy, která poškodila a zničila bez povolení skupinu desítky až stovky stromů a stovky m² křovin rostoucích na pozemcích ve vlastnictví městyse Okříšky;
- e) fyzická osoba, pokuta 120 000 Kč, porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, § 11 odst. 4, § 13 odst. 1, § 20 odst. 1 písm. b), o) lesního zákona, právní moc 17. 11. 2011; účastník ohrozil životní prostředí v lesích tím, že v rámci nepovolených terénních úprav jako vlastník pozemku dal pokyn umístit na lesní pozemek v období konce roku 2010 navážku - výkopovou zeminu určenou k překrytí komunálního odpadu na sousedních nelesních pozemcích, kamení a komunální odpad, tím došlo k překrytí plochy cca 2 179 m², současně došlo k vnesení látek do životního prostředí, které jsou svou podstatou cizorodé pro dané prostředí;
- f) právnická osoba, pokuta 450 000 Kč, porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, § 11 odst. 4 a § 13 odst. 1 lesního zákona; účastník řízení ohrozil životní prostředí v lesích tím, že neoprávněně použil lesní půdu k jiným účelům tím, že bez povolení v období let 2001 do současnosti realizoval těžební činnost (těžba písku, deponie a přístupové cesty);
- g) fyzická osoba - spoluvlastníci, celková pokuta 120 000 Kč, porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, § 11 odst. 4, § 13 odst. 1 lesního zákona; účastníci ohrozili životní prostředí v lesích tím, že ve druhé polovině roku 2010 použili lesní půdu k výstavbě budovy o ploše 330 m², aniž by dotčený lesní pozemek byl dočasně nebo trvale odňat z PUPFL;
- h) rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2015, č. j. 9 A 123/2012-71, uložena pokuta 1 000 Kč za správní delikt podle § 4 písm. d) zákona o ČIŽP; nesplnění opatření, jímž bylo spoluvlastníkovi pozemku uloženo zalesnit na lesním pozemku holinu o výměře 0,24 ha holinu o výměře 0,28 ha ve stanoveném termínu.

Žalobce namítá, že žalovaný se s námitkou excesu výše pokuty vůči dosavadní rozhodovací praxi nijak nevypořádal. Nutnost individuálního posouzení nesmí znamenat, že správní orgán zcela ignoruje svoji dosavadní rozhodovací praxi v obdobných věcech.

14. *Ve čtvrtém žalobním bodu* upozorňuje žalobce na porušení zásad individualizace a proporcionality, jelikož pokuta stejné výše byla uložena i ostatním dvěma

spoluvlastníkům, otci žalobce a bratrovi žalobce, jež každý vlastní ideální $\frac{1}{3}$ předmětného pozemku. Pokuta v celkové výši 900 000 Kč postihla osoby v blízkém rodinném vztahu, a proto je dle žalobce třeba vzít v úvahu pokutu jako celek, nikoli každou samostatně. Nezohlednění této skutečnosti je v rozporu s požadavkem § 2 odst. 4 správního řádu. Pokuty uložené každému ze spoluvlastníků za jediné jednání je třeba vnímat souhrnně i bez vazby na rodinné vztahy, jedná se o uložení pokut k jedné události. Žalovaný nevzal v úvahu, že žádný ze spoluvlastníků nemůže sám o sobě rozhodovat o společné věci, k rozhodování je nutný nadpoloviční, resp. $\frac{2}{3}$ souhlas spoluvlastníků podle podílů. I z tohoto důvodu nelze ukládat každému spoluvlastníkovi stejně vysokou pokutu. Žalovaný rovněž nepřihlédl k různým majetkovým poměrům spoluvlastníků.

15. *V pátém žalobním bodu* tvrdí žalobce, že skutková zjištění nemají oporu v provedeném dokazování. Z fotografií nelze rozpoznat skutečnou velikost plochy návozu zeminy, ani výšku návozu. Rozsah návozu by bylo možno ověřit tehdy, pokud by na dotčených plochách při fotografování bylo na návozu měřidlo, jež by určilo jeho velikost, či bylo stanoveno měřítko, tedy poměr zmenšení délky na fotografii ke skutečnosti. Ze zápisu z inspekčního šetření plyne, že ČIŽP stanovila rozsah návozu odhadem, což přesnost jejích závěrů jednoznačně vylučuje. Je nepřijatelné, aby v odvolacím řízení žalovaný sdělil žalobci, jakými důkazními prostředky byl učiněn odborný závěr o velikosti návozu zeminy. Žalobci tím bylo znemožněno se k takovému podkladu v rámci správního řízení vyjádřit. Ve správním spise chybí i podklad k závěru ovlivnění vodního režimu v bezprostředním okolí navážky. ČIŽP odkázala na letecké snímky pořízené v roce 2013, jejichž obsah nebyl ve spise zachycen. Podle žalobce ČIŽP neprovedla odborné hodnocení složek navezené zeminy rozbořem, zda je v ní přítomna humusová vrstva či nikoli. Posouzení vhodnosti návozu nelze učinit pouze na základě optického vjemu. Jelikož ČIŽP dokazování neprovedla, porušila § 52 správního řádu. Důkazní prostředky, které nesplňují dostatečnou míru konkrétnosti, jednoznačnosti a průkaznosti, je nutno odmítnout jako nevhodné.
16. *V šestém žalobním bodu* namítá žalobce nesrozumitelnost a zmatečnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k výroku prvostupňového rozhodnutí o zahrnutí bazálních částí 15 stromů. Pokud ČIŽP ve výroku uvedla, že u 15 stromů došlo k zahrnutí bazálních částí kmenů, je takový následek předmětem správního řízení a měl být předmětem přezkumu odvolacího řízení. Žalobce nesouhlasí se žalovaným, že se jedná o „*popis jednoho z následků protiprávní činnosti účastníka*“, jež není považován za předmět správního řízení. Správní orgán by tak mohl do výroku rozhodnutí zahrnout libovolná tvrzení o negativních důsledcích činnosti žalobce, jež nejsou nijak přezkoumatelná, neboť nejsou předmětem správního řízení. V daném případě žalobce konstatuje rozpor mezi výrokiem rozhodnutí ČIŽP a odůvodněním napadeného rozhodnutí, jež tuto výrokovou část o zahrnutí bazálních částí 15 stromů nepovažuje za předmět správního řízení. Jelikož žalovaný odmítl námitku žalobce týkající se této části výroku rozhodnutí ČIŽP přezkoumat, odňal tím žalobci právo na přezkum správního rozhodnutí.
17. *V sedmém žalobním bodu* upozorňuje žalobce na nesprávné posouzení obsahu souhlasného prohlášení spoluvlastníků předmětného pozemku. Žalobce přitom zdůraznil, že se sám ani jiný spoluvlastník na návozu zeminy nepodílel a důvodem souhlasu s navážkou zeminy bylo zajištění opravy hráze poškozené nutriemi. Z obsahu souhlasu a pokynu žalobce nevyplývá, v jakém rozsahu s navezením zeminy souhlasil, z obecného projevu vůle nelze dovodit souhlas s použitím dotčeného lesního pozemku v rozporu s lesním

zákonem, ani nelze činit závěr o úmyslném jednání. Rozsah navezené zeminy není nijak specifikován, správní orgán se nezabýval otázkou, do jaké míry se jednalo o exces ze strany subjektu navázejícího zeminu, či do jaké míry se souhlas vztahoval na skutečně navezené množství zeminy. Pokud by se pokyn či souhlas vztahoval k jednání, které vykazuje znaky správního deliktu, nebyl by to platný projev vůle, relevantní ve vztahu k osobě provádějící návoz zeminy, tudíž by nemodifikoval odpovědnost subjektu realizujícího navážku zeminy. Ke skutečnému použití lesní půdy mohlo dojít nejdříve až skutečným navezením zeminy na pozemek plnící funkci lesa, teprve tehdy poprvé došlo ke skutečnému užití dotčeného pozemku. Jelikož žalobce žádnou zeminu na pozemek nedovezl, nemohl se dopustit protiprávního jednání spočívajícího v používání lesní půdy, ohrožení životního prostředí v lesích jako nezbytné podmínky pro odpovědnost za správní delikt podle § 4 písm. a) zákona o ČIŽP. Správní orgán nezkoumal a neprokazoval, kdo zeminu na dotčený pozemek uložil, spokojil se s provedením důkazu obsahem souhlasu a pokynu spoluvlastníků. Poškozováním životního prostředí je podle § 8 odst. 2 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, zhoršování stavu znečišťováním nebo jinou lidskou činností nad míru stanovenou zvláštními předpisy. Souhlas s navezením zeminy je sice projev vůle, nejedná se však o lidskou činnost v pravém slova smyslu, kterou by bylo možno životní prostředí přímo ohrozit nebo poškodit.

18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 22. 7. 2016 navrhl žalobu zamítnout. Námitky v prvním žalobním bodu považuje za zavádějící. Dokumentace předchozího stavu lokality nebyla rozhodujícím důkazem pro posouzení deliktního jednání, jež bylo v řízení jednoznačně zjištěno. Rozsah jednání a způsobené změny na území byly fotograficky dokumentovány, např. zatopení živých mladých stromků svědčí o zvýšené hladině vody. Detailní zkoumání předchozího stavu z mapových podkladů již nebylo nutné. Absence leteckých snímků představuje porušení pořádkové povinnosti při vedení spisu, což nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce byl při oznámení zahájení sankčního řízení i při zápisu z inspekčního šetření upozorněn, že bude zkoumán předešlý stav lokality, mohl se k dané skutečnosti vyjádřit, případně ji rozporovat, na právech zkrácen nebyl. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, žalovaný nepovažuje za případný, neboť mapové podklady jsou dostupné na geoportálu zřízeném Českým úřadem zeměměřičským a katastrálním. Webová aplikace na <http://geoportal.cuzk.cz/geoprohlizec/> je nepřetržitě veřejně přístupná bez jakékoli obsahové změny, obsah mapových podkladů je archivován. Jednou ze základních funkcí je zobrazování snímkování dle roku pořízení, zde je možné porovnat vývoj sledované lokality v čase. V době rozhodování správních orgánů, i nyní, jsou tyto fotografické mapové podklady volně dostupné. Shodnou funkci plní aplikace webu www.mapy.cz. Podle žalovaného nelze hovořit o znemožnění soudního přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

19. K námitkám druhého žalobního bodu žalovaný uvádí, že se námitkou likvidační výše pokuty zabýval na str. 11 napadeného rozhodnutí. Za zavádějící považuje tvrzení, že námitku přešel s poukazem na uložení sankce pouze ve výši 6% z maximální možné výše postihu. Tento odkaz byl použit podpůrně, za podstatné žalovaný považuje, že se majetkovou situací žalobce řádně zabýval. Kromě daňového přiznání vzal v úvahu, že žalobce vlastní minimálně v rámci k. ú. x řadu nemovitostí. Žalovaný relevantnost daňového přiznání nezpochybňoval, pouze uvedl, že celkové majetkové poměry o likvidační výši pokuty nesvědčí. Příjmy žalobce jsou pouze jednou z rozhodných

skutečností při hodnocení celkové majetkové situace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2015, č. j. 4 As 236/2014-85). Podle údajů katastru nemovitostí na LV X náleží žalobci spoluvlastnické podíly na pozemcích parc. č. X, X, X (součástí pozemku je rodinný dům č. p. X), X a X, vše k. ú. x. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 Ads 140/2014-58, nelze rezignovat na ukládání pokut ve větší výši. V projednávaném případě žalobce významně porušil pravidla hospodaření v lesích podle lesního zákona. Uložená pokuta je podle žalovaného adekvátní.

20. K námitkám třetího žalobního bodu žalovaný upozorňuje, že z žalobcem předloženého výčtu rozhodnutí nelze analyzovat správní praxi ČIŽP, neboť v posledních osmi letech bylo vydáno několikanásobně více rozhodnutí. Již vůbec nelze dovodit, že uložená pokuta představuje exces od dosavadní rozhodovací činnosti, pokuty na úseku ochrany lesa v řádech statisíců korun nejsou žádnou výjimkou, k čemuž žalovaný poukazuje na následující:

a) rozhodnutí ČIŽP ze dne 23. 11. 2010, č. j. ČIŽP/41/OOL/SR01/0920407.010/10/PJO, fyzické osobě byla uložena pokuta podle § 4 písm. a) ZČIŽP ve výši 400 000 Kč za ohrožení a poškození životního prostředí v lesích, kterého se dopustila tím, že v letech 2007 - 2009 (k okamžiku zahájení správního řízení, tj. ke dni 14. 12. 2009) na části lesního pozemku p. č. 1862 v k. ú. Košíře o výměře 527 m² a p. č. 1863/5 v k. ú. Košíře o výměře 42 m² neoprávněně používal lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa. Lesní pozemky byly zasaženy stavební činností a nacházela se na nich kamenná obvodová podezdívka s nástavbou a průhledy, obezděné vstupní dveře, zasahující rohová část hlavní hrubé stavby domu, podpěrné sloupy, betonové schody, fontána, altán, pergoly, kamenné terasy, chodníky, uskladněné kameny, prkna na šalování, dráty, elektrické kabely – rozvod el. sítě apod. Toto rozhodnutí potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 3. 2012, č. j. 266/500/11, 7962/ENV/11;

b) rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 9. 2015, č. j. ČIŽP/41/OOL/SR01/1418921.004/15/PJI, fyzické osobě byla uložena pokuta ve výši 1 073 000 Kč za ohrožení životního prostředí v lesích, kterého se dopustila tím, že neoprávněně užívala lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa, a to umístěním hospodářských budov na ploše 590 m² a 360 m², jakož i umožnění dlouhodobého výběhu a pastvy hospodářských zvířat na ploše 1,23 ha. Rozhodnutí nebylo napadeno odvoláním;

c) rozhodnutí ČIŽP ze dne 9. 2. 2010, č. j. ČIŽP/41/OOL/SR01/0918784.005/10/PJO, fyzické osobě byla uložena pokuta v součtu ve výši 450 000 Kč za ohrožení a poškození životního prostředí v lesích, kterého se dopustila tím, že provedla nepovolené terénní úpravy v souvislosti se stavbou přístupové komunikace k pozemku p. č. 1401/2 v k. ú. Blaženice nad rámcem schválené dokumentace ke stavebnímu povolení přístupové komunikace. Žalovaný toto rozhodnutí potvrdil svým rozhodnutím ze dne 28. 2. 2011, č. j. 761/500/10, 31537/ENV/10, které bylo zrušeno Městským soudem v Praze z důvodů nesouvisejících s výší uložené pokuty. Podle žalovaného pokuta uložená v právě projednávaném případě představuje zcela standardní výši postihu, která se řádně za takováto protiprávní jednání dlouhodobě ukládá.

21. K námitkám čtvrtého žalobního bodu žalovaný uvádí, že představa žalobce, že se negativní důsledky posuzované události nezvyšují tím, jak se zvyšuje počet spoluvlastníků, kteří dali souhlas s činností, neodpovídá pojetí ukládání trestních sankcí. Uložená sankce je ryze osobní povahy a neslouží k odčinění vytykané činnosti. V hypotetickém případě by zvyšující se počet spoluvlastníků vedl k ukládání bagatelních postihů. Skutečnost, že se jedná o osoby blízké, neznamená, že jednotlivé sankce dopadnou ve svém souhrnu do

majetkové situace těchto osob společně. Lze usuzovat, že spoluvlastníci nesdílejí společnou domácnost a mají vlastní zdroje příjmů. Kumulativní účinek uložených pokut nebyl žalobcem prokázán, a z okolností případu o něm nebylo možno usuzovat. Žalovaný se naopak domnívá, že našel optimální řešení umožňující splnit účel uložených trestů. Skutečnost, že spoluvlastník nemůže o věci samostatně rozhodovat, je irelevantní, na předmětném jednání se podíleli všichni spoluvlastníci. Ve správním trestání se neaplikují ustanovení o trestní součinnosti a náhled žalobce je v zásadním rozporu s pojetím souběžného páchaní správních deliktů, neboť čin každého ze spolupachatelů se posuzuje tak, jako by jej spáchal sám, proto se mu přičítá celý rozsah činu včetně následku. Při společném protiprávním jednání zjevně nejde o souhrn dílčích útoků všech pachatelů.

22. K námitkám pátého žalobního bodu žalovaný uvádí, že rozsah nepovolené deponie je dostatečně fotograficky zdokumentován. Za nadbytečný považuje požadavek žalobce, aby bylo při pořizování fotodokumentace opatřeno měřidlo. Bylo by účelné v případě fotografování objektů s jednotným pozadím či atypické velikosti. V projednávaném případě je zachycena z blízkosti část krajiny několika desítkami fotografií, ze kterých lze bez potíží určit výšku a šířku navážky. Měření laserovým dálkoměrem je standardní metoda ČIŽP, navážka je lokalizována a popsána v zápisu z inspekčního šetření, jež koresponduje s mapovými podklady k lesnímu pozemku. Objektivitu potvrzuje účast dvou referentů Městského úřadu Kolín, odboru životního prostředí a zemědělství, kteří při místním šetření skutková zjištění stvrdili podpisy. Závěr o ovlivnění vodního režimu v bezprostředním okolí navážky je rozporován obdobně jako v námitkách k prvnímu žalobnímu bodu, a proto žalovaný odkazuje na tuto část svého vyjádření. Závěr o nevhodnosti navezené zeminy pro pěstování lesních dřevin je zcela evidentní z charakteru navezeného materiálu, jeho množství a způsobu navážky. Navezená zemina pochází z výkopových prací stavby kanalizační sítě, z vrstev půdy bez obsahu humusu s vysokým podílem kamenitého skeletu. Pořízení rozboru by bylo zjevně nadbytečné.
23. K námitkám šestého žalobního bodu žalovaný uvádí, že formulace v napadeném rozhodnutí o tom, že poškození 15 ks stromů není předmětem správního řízení směřovala k tomu, že toto není znakem skutkové podstaty, kterou žalobce svým jednáním naplnil. K této formulaci nebylo přihlédnuto při stanovení výše pokuty, nebyla rozhodující ani pro závěr o spáchání správního deliktu. Při posouzení nesrozumitelnosti je nutné zkoumat prvostupňové a napadené rozhodnutí jako celek. Pokud by zmínka o zahrnutí kmenů u 15 ks stromů byla nadbytečná, nepůsobí zmatečnost výroku prvostupňového rozhodnutí, kde je podstata protiprávního jednání zcela jednoznačně specifikována co do povahy, místa a času provedení.
24. K námitkám sedmého žalobního bodu žalovaný konstatuje, že z obsahu čestného prohlášení žalobce a ostatních spoluvlastníků lesního pozemku ze dne 28. 5. 2014 vyplývá, že se dohodli se stavební společností Porr a. s., že zemina vytěžená stavební činností v lokalitě 8RD, parc. č. X v k. ú. x, stavba Týnec nad Labem - Bambousek – kNN, bude navezena na lesní pozemek. Žalobce jednoznačně rozhodl o návozu vytěženého materiálu, není proto pravdivé tvrzení, že žalobce nevěděl, k přesunu jakého objemu materiálu dojde. Informace, z jakého stavebního záměru bude materiál pocházet, byla součástí dohody o přesunu zeminy. Nelogickou je podle žalovaného námitka, že nebylo zkoumáno, do jaké míry došlo ze strany stavební společnosti k excesu, jelikož jí žalobce nedal žádné instrukce a vzhledem k okolnostem, za kterých byla dohoda uzavřena, je zřejmé, že následek zcela odpovídal projevu žalobcovy vůle. I v případě, že by žalobcův projev vůle byl neurčitý

z hlediska objemu navážené zeminy, pak návoz byl proveden v mezích dohody, nejasnosti o objemu jdou k tíži žalobce.

25. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a že žalobcem se ztotožnit nemohl.
26. Městský soud rozhodl o věci samé bez nařízení ústního jednání, s tímto postupem žalovaný výslovně souhlasil, žalobce se ve lhůtě poskytnuté soudem nevyjádřil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
27. Při posouzení věci vyšel soud z následující právní úpravy:
28. Podle § 4 písm. a) zákona o ČIŽP *inspekce uloží pokutu až do výše 5 000 000 Kč právnickým nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohroží nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že neoprávněně používají lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů.*
29. Podle § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona *v lesích je zakázáno provádět terénní úpravy, narušovat půdní kryt, budovat chodníky, stavět oplocení a jiné objekty.*
30. Podle § 20 odst. 1 písm. m) lesního zákona *v lesích je zakázáno narušovat vodní režim a hrabat stelivo.*
31. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro absenci leteckých snímků.
32. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, pročez není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6 A 63/93-22). Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23).
33. V návaznosti na výše uvedené soud v obecné rovině uvádí, že námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nemohl přisvědčit, neboť neshledal napadené rozhodnutí ani rozhodnutí orgánu prvního stupně nepřezkoumatelným z důvodu nesrozumitelnosti či pro nedostatek důvodů. Soud má naopak za to, že orgány obou stupňů zjistily skutkový stav v dostatečné míře, který odpovídá shromážděným

podkladům ve správním spise, a následně z něj dospěly ke správným právním závěrům. Ke konkrétním námitkám se soud vyjádří následně.

34. Žalobce sám konkrétně dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z absence leteckých snímků ve správním spise. Již s ohledem na výše uvedené je zřejmé, že taková vada nemohla způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Soud k této námitce dále uvádí, že podkladem pro rozhodnutí ČIŽP byla zjištění učiněná při inspekčním šetření, které ČIŽP provedla dne 27. 3. 2014 na lesním pozemku p. č. X v k. ú. Týnec nad Labem od 9:30 hodin do 15:00 hodin. Ze zápisu z inspekčního šetření (jež provedli inspektor oddělení ochrany lesa a dva referenti Městského úřadu Kolín, odboru životního prostředí a zemědělství) vyplývá, že *„při inspekčním šetření bylo zjištěno, že na předmětném lesním pozemku došlo k navezení výkopové zeminy (dále také „navážka“), a to při jeho jihovýchodní hranici předmětného lesního pozemku v délce 150 m a šířce 5 m. Na tuto navážku plynule navazovala další, pokračující severním směrem v délce 22 m s plošnou výměrou cca 200 m². Mocnost navážky se pohybovala v rozmezí od 0,5 m při severovýchodním cípu do 2 m při jihovýchodním cípu předmětného lesního pozemku. V jižní části lesního pozemku p.č. 2089/2 v k.ú. x, kde se navážka dále rozšiřovala severním směrem, docházelo k postupnému snižování její mocnosti až na úroveň původního terénu. Při této činnosti bylo zahrnuto výkopovým materiálem 15 stromů a dále u 4 stromů došlo k odřetí jejich kmenů. Z leteckých snímků pořízených v roce 2013, které jsou v současné době k dispozici na webovém portálu Českého úřadu zeměměřického a katastrálního (www.cuzk.cz), je zřejmé, že na předmětném lesním pozemku se nacházejí dva rybníky, a to v severní a jižní části. Rybník v jižní části těsně sousedí s výše popisovanou navážkou. Při porovnání stavu zachyceného na leteckém snímku v roce 2013 a stavu, který byl zjištěn v den konání inspekčního šetření je zřejmé, že navezením výkopového materiálu došlo ke zvednutí vodní hladiny jižního rybníka a zaplavení části lesního pozemku, p.č. X v k.ú. x. Ze zjištěných skutečností vyplývá, že došlo k výraznému ovlivnění vodního režimu v bezprostředním okolí navážky.“* Výše popsáný stav předmětného pozemku je zachycen 13 ks barevnou fotodokumentací formátu A 4 z předmětného dne. Komparace zjištěného stavu se stavem bezprostředně předcházejícím může nepochybně v obecné rovině přispět k precizaci relevantních skutkových okolností, nemusí však představovat nutný podklad pro vydání rozhodnutí. V posuzované věci ČIŽP ve svém rozhodnutí odkázala na letecké snímky pořízené v roce 2013, aby podtrhla, že *navezením výkopového materiálu došlo ke zvednutí vodní hladiny jižního rybníka a zaplavení části lesního pozemku p. č. 2089/2 v k. ú. x.* Výrazné ovlivnění vodního režimu v bezprostředním okolí navážky je jednoznačně patrné z fotodokumentace, např. obr. 1, 4, 5, 7, 9, 10, 11 a 12. Na těchto snímcích je zřetelný přesah vodní hladiny v místech, v nichž se voda nemohla přirozeně vyskytovat, spodní části kmenů řady vzrostlých stromů jsou ponořeny ve vodě. Na jiných místech fotodokumentace je zřetelné, že navezená zemina jílovité barvy s kamínky, šterkem a jinými příměsemi, je barevně i strukturálně odlišná od rázu původní krajiny, a výrazně převyšuje původní terén, návozem této zeminy bylo nepřirozenou cestou zasaženo do rázu lesní krajiny mimo jiné i tím, že stlačená hladina vody v původním rybníce, „hledala“ nejjednodušší únikovou cestu a přelila se (vyčila se z břehu) do nejbližších míst mimo původní vodní plochu, což je zřetelné z fotodokumentace, např. obr. 2, 3, 4, 5, 7, 8, 10, 11, 12. Žalobce neuplatnil konkrétní věcné námitky, jimiž by zpochybnil závěr, že zvednutí hladiny rybníka přímo souvisí s objemem zeminy deponované v blízkosti této vodní plochy. Správní orgán ve smyslu § 3 správního řádu je povinen *postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky*

uvedenými v § 2. Protože žalovaný, respektive ČIŽP, vycházeli ze skutkového stavu, který byl fotograficky podrobně zadokumentován, nepředstavuje absence leteckých snímků z roku 2013 dostupně zachycených na volně přístupných webových stránkách www.cuzk.cz, takovou vadu řízení, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nutno shledat za nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s. Lze dodat, že aktuální skutkový stav byl zachycen 13 ks fotografií z data konání inspekčního šetření, toto datum ani datum pořízení fotodokumentace žalobce nijak nespornuje. Kromě toho žalobce nenamítá, že by navážka byla na předmětný pozemek navezena před rokem 2014, ani nic nesvědčí o tom, že navážka by byla staršího data. Letecké snímky dané lokality pořízené v roce 2013, i kdyby byly ve správním spisu, by nemohly ovlivnit správnost skutkových zjištění o návozu výkopové zeminy na předmětný pozemek, z nichž ČIŽP vycházela v dané věci. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, na něž žalobce odkazuje, nejsou v daném případě relevantní, jelikož ČIŽP pořízenými fotografiemi zachytila stav, který vzala v úvahu pro své rozhodování, umožnila tím správnímu soudu při přezkumu rozhodnutí vycházet ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a fotografie přezkoumatelně označila datem jejich pořízení.

35. *Ve vztahu k námitkám ve druhém žalobním bodu, tj. nesprávné posouzení likvidačního charakteru pokuty, lze konstatovat, že Nejvyšší správní soud v žalobcem odkazovaném rozhodnutí ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133, sice akcentoval povinnost správního orgánu ukládajícího pokutu za jiný správní delikt přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele, je-li podle osoby pachatele a výše pokuty zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, současně v něm však zdůraznil, že bude záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí ČIŽP na str. 12 uvedl, že základ daně z příjmů za rok 2013 před zaokrouhlením činil 147 277 Kč a že pečuje o dvě malé děti. Na důkaz těchto tvrzení připojil k odvolání nepodepsaný formulář bez podacího razítka finančního úřadu nazvaný přiznání k dani z příjmů fyzických osob za kalendářní rok 2013, že jako podnikatel v oboru stavební práce a malířství měl v uvedeném roce příjmy 2 802 604 Kč a výdaje 2 656 358 Kč. K takto předloženému pouze číslicemi vyplněnému formuláři (bez podpisu a podacího razítka) opomenul doložit další skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl učinit celistvý úsudek o majetkových hodnotách, jimiž žalobce disponuje (například zda má úspory, zda vlastní movitý či nemovitý majetek, zda a jaký má majetek k podnikání, jaké má bankovní účty, jaké má náklady na bydlení, dopravu apod.), a další významné okolnosti, které dotváří obraz o reálných možnostech žalobce dostat deliktní odpovědnosti v podobě zaplacení uložené sankce. V souzené věci lze důvodně pochybovat o tom, že jediným (legálním) příjmem žalobce je blanketně doložený roční příjem před zdaněním 146 246 Kč, jež představuje měsíčně částku 12 187 Kč, když i sám uvedl, má dvě malé děti. Z takto „doloženého“ příjmu by žalobce stěží mohl dostat svým finančním závazkům ve vztahu ke své rodině a případně se podílet spoluvlastnickým podílem na spolufinancování opravy hráze (podle jeho otce poškozené nutriemi, viz bod 7 správního spisu), neboť jen samotná cena dopravy uvedeného množství navážky na předmětný pozemek jinou stavební firmou, s jejím návozem žalobce spolusouhlasil (viz bod 3 správního spisu), by byla za tvrzených okolností zjevně nad jeho finanční možnosti. K předloženému „daňovému přiznání“*

žalobce za rok 2013 městský soud konstatuje, že formulář, který není podepsaný a současně je bez podacího razítka, že byl takto skutečně podán příslušnému finančnímu úřadu, nemá žádnou vypovídací hodnotu o skutečných příjmech žalobce za uvedený kalendářní rok, ničím neosvědčuje žalobcem tvrzené příjmy, ani výdaje. Lze proto uzavřít, že žalobce žádný relevantní podklad v odvolacím řízení nepředložil, aby z něj mohl žalovaný důvodně vycházet. Nutno zdůraznit, že výše dosahovaných (pravidelných) příjmů, kterou však žalobce neprokázal, je zpravidla jen jedním z ukazatelů, které vypovídají o osobní a majetkové situaci pachatele deliktu. Údaje o výši příjmů nelze abstrahovat od dalších majetkových hodnot, jimiž pachatel disponuje, neboť i tyto hodnoty mají svůj finanční ekvivalent, který vyjadřuje míru schopnosti pachatele deliktu dostát finanční povinnosti ve formě uložené sankce. Žalovaný přitom z údajů uvedených v katastru nemovitostí a mapy vlastnického separátu týkající se předmětné oblasti (viz bod 4 a 5 správního spisu) zjistil, že žalobce je spoluvlastníkem s podílem $1/3$ (ostatními spoluvlastníky jsou jeho otec O. M. a bratr H. M., každý ve stejném třetinovém podílu) několika nemovitostí (včetně průmyslové budovy) v katastrálním území x s celkovou výměrou 5 119 m². Z uvedeného je patrné, že žalobce v průběhu správního řízení (v řízení odvolacím) zamlčel a neuvedl uvedené informace vypovídající o jeho majetkové situaci, neboť tuto skutečnost, že je spoluvlastníkem několika nemovitostí neuvedl, žalovanému nedoložil výši svých úspor, popř. hodnotu movitého a jiného majetku. Chtěl-li žalobce poukazovat na likvidační důsledky uložené pokuty, pak bylo jeho povinností prokázat správnímu orgánu všechny rozhodné skutečnosti, které by uložení pokuty v dané výši pro její likvidační dopady vylučovaly. Žalobce v takovém případě mohl a měl žalovanému doložit hodnotu nemovitostí, jejichž je spoluvlastníkem, případně uvést, jaké konkrétní okolnosti mu brání v dispozici s těmito nemovitostmi, popř. co mu bránilo, aby taková svá aktiva odvolacímu orgánu přiznal. Městský soud k tomuto podotýká, že dispozice (úplatný převod) se spoluvlastnickým podílem na nemovitosti - pozemku obvykle není vzhledem k možnosti věc reálně rozdělit vyloučena. Toliko obecně formulovaná (žalobní) námitka, že žalovaný nevzal v úvahu omezenou možnost nakládání se spoluvlastnickým podílem a neučinil žádný závěr ohledně hodnoty pozemků, nemůže vzhledem k výše uvedenému obstát. Vzhledem k tomu, že žalovaný si vlastní činností opatřil relevantní údaje z výpisu z katastru nemovitostí (žalobce tento postup i navrhl v žalobě), jež osvědčuje, že žalobce je třetinovým spoluvlastníkem několika nemovitostí (včetně průmyslové budovy) v katastrálním území x s celkovou výměrou 5 119 m², a současně žalobce ničím v odvolacím řízení ani v řízení před soudem nedoložil své skutečné příjmy, lze považovat sankci ve výši 300 000 Kč za adekvátní k majetkovým poměrům žalobce. Taková sankce není mimořádně vysoká, a to i s přihlédnutím k maximální možné výši sankce 5 000 000 Kč (což je 6% z uvedené maximální výše). Takto uložená sankce pro žalobce proto nemůže mít likvidační charakter.

36. K námitkám třetího žalobního bodu, tj. porušení zásady legitimního očekávání, městský soud konstatuje, že podle doktríny je tato zásada, zakotvená v § 2 odst. 4 správního řádu, vyjádřením zásady formální spravedlnosti, kdy sice každý případ má individuální charakter, ale všechny případy navzájem disponují určitými styčnými body a v těchto případech je správní orgán povinen rozhodovat obdobně, popř. stejně. Dále plní funkci určité brzdy proti zneužívání institutu správního uvážení, v němž je správním orgánům ponechána určitá svoboda rozhodování v kontextu konkrétních skutečností (viz VEDRAL, Josef: Správní řád: komentář. 2. vydání. Praha: RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, 2012, s. 103 a násl. ISBN 978-80-7273-166-4). Nejvyšší správní soud

v rozhodnutí ze dne 12. 12. 2012 č. j. 6 Ads 84/2012 - 48 zdůraznil, že zásada legitimního očekávání není absolutní a například při ukládání sankce může být převážena zásadou legality nebo zásadou účelnosti sankce.

37. V posuzovaném případě ČIŽP při určení výše pokuty ukládané žalobci přihlédla k závažnosti protiprávního jednání, které spatřovala v tom, že navážení výkopového materiálu nemělo jakoukoli souvislost s hospodařením v lese tak, aby pozemek plnil funkce lesa. Hodnotila rovněž následky žalobcova protiprávního jednání v kontextu ohrožení životního prostředí, neboť v předmětné věci došlo k výraznému ovlivnění vodního režimu a současně ke znehodnocení původního půdního povrchu. Přihlédla rovněž ke způsobu spáchání protiprávní činnosti, neboť svévolným jednáním nebyl brán zřetel na platné právní předpisy, ani na možný dopad na životní prostředí. Zohlednila také nikoli nevýznamný rozsah záboru předmětného pozemku výkopovou zeminou. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí v dostatečném rozsahu vypořádal s námitkou excesu výše uložené pokuty, neboť akcentoval, že výše stanovené sankce vychází prioritně z posouzení individuálních okolností případu, kdy je hodnocen jiný dopad na životní prostředí v lesích, jedná se o různé subjekty a následky. Soud má za to, že uložená pokuta svou výší odpovídá rozsahu a negativnímu dopadu protiprávního jednání žalobce na životní prostředí v lesích. K tomu soud dodává, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13 a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Správní orgány v projednávané věci nevybočily z mezí správního uvážení, neboť v dostatečném rozsahu posoudily individuální okolnosti případu a rozhodnutí o výši uložené sankce opřely o úvahy, které z tohoto posouzení logicky vycházejí. Z odůvodnění rozhodnutí ČIŽP, jakož i z napadeného rozhodnutí není patrný žádný znak libovůle jako projevu excesu z diskreční pravomoci správního orgánu.
38. Srovnání s případy, na které žalobce poukázal (uvedené pod bodem 13. tohoto rozsudku), nemůže vést k závěru, že došlo k nepřipustnému zásahu do žalobcova legitimního očekávání. Z žalobcem označených rozhodnutí soud neshledal, že by se správní orgány výrazně odchýlily od své dosavadní praxe, jak je níže uvedeno. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (viz bod 20. tohoto rozsudku) poukázal na další tři rozhodnutí, v nichž byly uloženy pokuty ve výši 400 000 Kč, ve výši 1 073 000 Kč či ve výši 450 000 Kč, což svědčí o ustálené správní praxi prvostupňového orgánu ukládat statisícové pokuty za poškozování životního prostředí v lesích. V tomto ohledu nepředstavuje žalobcův případ žádnou výjimku. Existence správní praxe vyplývá též z žalobcem doložených *rozhodnutí pod písm. f)*, kde byla pokuta uložena ve výši 450 000 Kč, či *rozhodnutí pod písm. d)*, kde byla pokuta uložena ve výši 375 000 Kč a nikoliv 150 000 Kč jak mylně uvedl žalobce.

K rozhodnutí pod písm. a), v němž byla uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za zahrnutí části lesního pozemku výkopovou zeminou, lze odkázat na str. 4 tamního rozhodnutí, v němž správní orgán dovodil, že navážka nepředstavuje výrazné ohrožení životního prostředí a s obcí Měník má být zahájeno samostatné správní řízení pro porušení zákona o odpadech. Rovněž byla zdůrazněna snaha tamního pachatele o nápravu protiprávního stavu. Podle soudu se jedná o odlišný případ, jelikož žalobce nebyl trestán za porušení žádného dalšího zákona a v průběhu řízení nápravu protiprávního stavu nesjednal, ačkoliv správní řízení trvalo cca dva roky (inspekční šetření provedeno dne 27. 3. 2014 a napadené rozhodnutí vydáno dne 29. 3. 2016), rovněž závažnějším způsobem ohrozil životní prostředí, neboť v tamním případě nebyla lesní půda znehodnocena vodou.

K rozhodnutí pod písm. b), v němž byla uložena pokuta 50 000 Kč a snížena na 30 000 Kč, bylo rozhodováno na základě odlišného skutkového stavu. Pachatel v tamní věci provedl nezákonnou terénní úpravu a zřídil oplocení za účelem zachrany chovu zubra evropského, v průběhu správního řízení zahájil kroky vedoucí k uvedení lesního pozemku do původního stavu. ČIŽP konstatovala, že následky protiprávního jednání lze napravit. Žalobce však správní delikt nespáchal ve snaze přispět k záchraně ohroženého živočišného druhu, ani nezačal napravovat protiprávní stav, proto poukaz na toto rozhodnutí není přiléhavý, intenzita zásahu nedosahovala zásahu v daném případě.

K rozhodnutí pod písm. c), v němž byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, se jednalo o za navezení zeminy v množství 360 t, pokuta byla uložena při spodní hranici sazby proto, že následky bylo možné asanovat, jelikož pachatel se dopisem zavázal k odstranění výkopové zeminy a uvedení předmětného lesního pozemku do původního stavu.

K rozhodnutí pod písm. e), v němž byla uložena pokuta ve výši 120 000 Kč za znemožnění plnění funkce lesa na pozemku o výměře cca 2 179 m² výkopovou zeminou lze uvést, že pokuta byla sice uložena fyzické osobě v nižší výši než v dané věci, odlišné rozhodnutí za jiných okolností však nemůže založit žalobci legitimní očekávání, i vzhledem k několikaletému časovému odstupu, který srovnávaná rozhodnutí od sebe dělí.

K rozhodnutí pod písm. g), v němž byla uložena dvěma účastníkům pokuta ve výši pro každého 60 000 Kč za rozestavění budovy o ploše záboru lesní půdy 330 m², bylo shledáno toliko narušení sociálně-rekreační funkce lesa. Ta z povahy věci není tak důležitá pro životní prostředí, jako v právě projednávaném případě narušení funkce ekologické, klimatické, hydrické a půdoochranné, i o narušení vodního režimu. Kromě toho byl v tamním případě dotčený lesní pozemek dodatečně odňat z plnění funkce ochrany lesa.

K rozsudku městského soudu pod písm. h) lze konstatovat, že nesplnění opatření, jímž bylo nemajetnému (spolu)vlastníkovi uloženo zalesnit holinu na lesním pozemku, nemůže být podrobena komparaci, vychází z věcně odlišného skutkového děje i jiné právní kvalifikace [§ 4 písm. d) zákona o ČIŽP], v dané věci ani nebylo zjištěno, že žalobce by byl nemajetným.

39. V obecné rovině lze poukázat na skutečnost, že žalobcem uvedená rozhodnutí se týkala období, které posuzovanému období předcházelo o několik let (2008-2011), a výše jimi ukládaných pokut proto reflektovala jiné ekonomicko-společenské poměry v zemi. Výše uložené pokuty se zásadně nevymyká rozpětí, které se z porovnávaných rozhodnutí podává [30 000 Kč až 450 000 Kč; přičemž pokuta uložena ve výši 1 000 Kč podle rozhodnutí zmiňovanému *ad h)* nemůže být pro naprosto odlišný skutkový a právní základ předmětem srovnání]. Námitka, že správní orgány ignorovaly při uložení pokuty žalobci svou dosavadní praxi, není proto důvodná.

40. Ve čtvrtém žalobním bodu namítá žalobce porušení zásady individuálního posouzení věci a zásady proporcionality. Ani těmto námitkám nemohl soud přisvědčit. Nutno předeslat, že žalobce se deliktního jednání dopustil tím, že souhlasil, aby na předmětný pozemek byla navedena a deponována výkopová zemina. Okolnost, že shodný souhlas dali i oba spoluvlastníci předmětného pozemku, neeliminuje či nesnižuje míru odpovědnosti žalobce za jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 4 písm. a) zákona o ČIŽP. Podílové spoluvlastnictví netvoří z hlediska posuzování deliktní odpovědnosti (procesní) nerozlučné společenství, jehož existence by vylučovala samostatné projednání správního deliktu vůči každému pachateli zvlášť, neboť deliktního jednání se může dopustit každá fyzická nebo právnická osoba bez ohledu na její občanskoprávní postavení a omezení z tohoto statusu případně vyplývající [srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2011 sp. zn. 32 Cdo 1675/2011, podle něhož: „(P)ro posouzení, zda jde o samostatné nebo nerozlučné společenství, je rozhodná povaha předmětu řízení vyplývající z hmotného práva; o nerozlučné společenství jde přitom pouze tam, kde hmotné právo neumožňuje, aby předmět řízení byl projednán samostatně vůči každému ze společníků. Jestliže z hmotněprávních předpisů ani ze smlouvy nevyplývá, že by předmět řízení nemohl být projednán vůči každému ze žalovaných samostatně, jde na jejich straně o společenství samostatné podle ustanovení § 91 odst. 1 o. s. ř.“]. Úprava institutu spoluvlastnictví má svůj význam v oblasti občanskoprávních vztahů a do veřejnoprávní oblasti správního trestání nepřesahuje. Není relevantní proto námitka, že žádný ze spoluvlastníků nemůže sám rozhodovat o společné věci, a že pokuta by měla reflektovat velikost spoluvlastnického podílu. Žalovaný v tomto směru přiléhavě podotkl, že postih jednoho (deliktního) jednání jako celku a „rovnoměrné rozdělení“ sankce mezi pachatele takového deliktu neodpovídá základním zásadám trestního práva při ukládání trestu, neboť každý pachatel odpovídá za protiprávní jednání samostatně. Jinak řečeno, počet spoluvlastníků předmětného pozemku ani velikost jejich spoluvlastnických podílů nemůže být určující pro stanovení výše pokuty za žalobcem spáchaný správní delikt. Případný je i poukaz žalovaného na skutečnost, že v daném případě nebyla žalobci (či ostatním spoluvlastníkům předmětného pozemku) uložena povinnost k náhradě ekologické újmy. Účelem správního trestání je efektivní (preventivně předstižný) postih deliktního jednání. Uložená sankce musí být pro (každého) pachatele citelná, aby ho odradila od pokračování, resp. nového závadového, jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu (represivní funkce sankce). Těmito hledisky se žalovaný i ČIŽP důsledně řídili a o výši sankce rozhodli podle zásad individuálního posouzení věci. Žalobcem namítaný citelný postih „jedné rodiny“ se omezil pouze na konstatování příbuzenského poměru mezi spoluvlastníky. Žalobce však ani v žalobě nepřiblížil, jakou (ekonomicky provázanou) podobu mají vztahy v jeho rodině, a jakým konkrétním způsobem se pokuty uložené dalším spoluvlastníkům měly projevit (také) v jeho majetkové sféře. Žalovaný spolu s ČIŽP proto neporušili ani zásadu proporcionality, neboť přijaté řešení (výše uložené pokuty) odpovídá skutkově významným okolnostem daného případu.
41. V pátém žalobním bodu žalobce poukazuje na nesoulad skutkových zjištění s provedeným dokazováním. Jak již bylo soudem konstatováno shora, správní orgán je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem případu. Žalovaný uzavřel, že žalobce se dopustil správního deliktu podle § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, neboť bez vědomí a souhlasu dotčených orgánů nechal na lesní

pozemek navézt zeminu z výkopových prací na celkové souvislé ploše 950 m² s mocností, která se pohybovala od 0,5 m do 2 m. Žalobce se ve správním řízení bránil pouze obecnou námitkou, že navezená zemina nepřesáhla takový rozsah, aby bylo pro provedení opravy hráze drobné vodní plochy poškozené nutriemi nutné provést nějaký formální krok. Ani v žalobě však neuvedl konkrétní námitky, jimiž by závěr správního orgánu o plošné výměře a objemu navážky zpochybnil. ČIŽP vycházela z měření, které bylo provedeno laserovým dálkoměrem, přičemž výsledky tohoto měření vtělila do zápisu z inspekčního šetření (viz první odstavec str. 8 napadeného rozhodnutí). Skutečnost, že zápis z inspekčního šetření neobsahuje výslovnou zmínku o tom, že měření bylo provedeno pomocí laserového dálkoměru, respektive že součástí spisu není záznam o tomto měření, nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Nutno zdůraznit, že žalobce měl možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, mezi nimiž byl vedle fotodokumentace i zápis z inspekčního šetření obsahující vyčerpávající údaje o zjištěném skutkovém stavu. Nesprávnost výsledků měření přitom žádným věrohodným argumentem tehdy nezpochybnil. Na svém právu účastníka vyjádřit se k podkladům rozhodnutí přitom žalobce zkrácen nebyl. Soud rovněž poznamenává, že pomocí laserového dálkoměru lze v exteriéru či interiéru zjistit pouze vzdálenost (délku určitého úseku). Není proto zřejmé, jaký význam by záznam z tohoto měření měl pro žalobce mít, není-li výsledek měření (současně) důvodně rozporován. Na okraj lze také uvést, že standardní laserový dálkoměr obvykle ani není vybaven funkcí archivace naměřených údajů a jejich následného přenosu do jiného média umožňujícího hmotné zachycení změřených hodnot. Pokud se žalobce v žalobních námitkách omezil na konstatování, že absence záznamu o měření činí napadené rozhodnutí i rozhodnutí inspekce nepřezkoumatelnými, je třeba takovou obranu hodnotit jako lichou, ve své podstatě účelovou. Pokud jde o žalobcovu námitku nepřezkoumatelnosti skutkového závěru správního orgánu o ovlivnění vodního režimu z důvodu absence leteckých snímků pořízených v roce 2013, soud odkazuje na vypořádání první žalobní námitky. Fotodokumentace, která je součástí správního spisu, a která byla pořízena při inspekčním šetření, nepochybně prokazuje, že místo s vodní plochou bylo navezením zeminy významně narušeno. Srovnání se stavem před provedením navážky proto postrádá opodstatněnost.

42. Městský soud nemá rovněž pochybnosti o správnosti skutkového závěru týkajícího se znehodnocení původního půdního povrchu. ČIŽP i žalovaný tento závěr logicky dovodili ze zjištění, že navezená zemina pocházela z výkopových prací ze stavby, a tudíž zahrnovala i nižší vrstvy půdy, kde se žádný humus, tj. úrodná složka zeminy vhodná pro pěstování lesních dřevin, nenachází. Z fotodokumentace obsažené ve správním spise, obr. 1, 2, 3, 4, 5 (dva obrázky), 6, 7, 8, 9, 10, 11 a 12, je viditelně patrný vysoký podíl kamenitého skeletu, který o vhodnosti zeminy k použití v oblasti lesa nesvědčí. Požadavek na odborné posouzení učiněné formou rozboru uložené zeminy soud považuje za nadbytečný, neboť žalobce i tuto námitku pojal velmi obecně bez bližší věcné argumentace, která by vyvrátila či alespoň zpochybnila závěr správního orgánu o na první pohled nevhodné zeminy vytěžené při výkopových stavebních pracích. Lze přisvědčit žalovanému, že ČIŽP je vybavena aparátem (inspektory), kteří mají dostatečné odborné vzdělání, aby mohli vyhodnocovat dopady konkrétních jednání na životní prostředí. V této souvislosti je třeba připomenout, že žalobce jako vlastník lesa je povinen při hospodaření v lese usilovat mj. o to, aby funkce lesa byly zachovány a aby byl zachován genofond lesních dřevin (§ 11 odst. 2 lesního zákona). Pokud měl žalobce se

spoluvlastníky v úmyslu opravit poškozenou hráz rybníka navezením zeminy, bylo jeho povinností prověřit, zda tato zemina nebude v lese narušovat půdní kryt (§ 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona). Pokud by dbal uvedené povinnosti, mohl důkaz o tom, že navezená zemina svým složením neohrozí funkce lesa, ve správním řízení uplatnit a doložit. Nic takového však žalobce neučinil.

43. V šestém žalobním bodu dovozuje žalobce nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k výroku prvostupňového rozhodnutí o zahrnutí bazálních částí 15 stromů. Se žalobcem lze souhlasit v tom, že výrok rozhodnutí ČIŽP obsahuje nadbytečně popis negativních následků jednání žalobce (*„Při této nedovolené činnosti navíc došlo u 15 stromů k zahrnutí bazálních částí kmenů“*), což není znakem skutkové podstaty předmětného deliktu. Žalobce naplnil znaky skutkové podstaty správního deliktu tím, že na lesní pozemek navezl zeminu z výkopových prací o výše uvedené ploše a objemu, tímto jednáním ohrozil životní prostředí v lesích, neboť výkopová zemina je nežádoucí pro růst dřevin, a navezený materiál měl negativní vliv i na vodní poměry v lese. Nicméně ČIŽP ani žalovaný výše zmíněné (nadbytečně uvedené ve výroku) negativní následky jednání žalobce nehodnotili a nepřihlíželi k nim při stanovení výše sankce. Soud považuje za podstatné, že nadbytečnost proklamace těchto následků deliktního jednání ve výrokové části rozhodnutí ČIŽP nemá žádný vliv na srozumitelnost výroku v jeho zbylé části, v níž je místem, časem a způsobem spáchání identifikován skutek naplňující znaky správního deliktu podle § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, a nezpůsobuje tak zmatečnost, jež by založila nezákonnost rozhodnutí. Totožnost skutku, v němž je spatřováno deliktní jednání žalobce, je zřetelně ohraničena časovou (březen 2014) a místní (jižní a jihovýchodní hranice lesního pozemku p. č. X v k. ú. x) charakteristikou vytýkaného jednání včetně způsobu spáchání deliktu (deponie výkopového materiálu na ploše 950 m² s mocností od 0,5 m do 2 m), nemůže tudíž dojít k záměně za skutek jiný. Žalovaný v této souvislosti podotkl (a žalobce ničím nezpochybnil), že žádné jiné správní řízení ve věci poškození lesních dřevin proti žalobci vedeno nebylo. Žalovaný proto ani nezatížil napadené rozhodnutí vadou, pokud věcně nepřezkoumával (odvolací) námitky žalobce týkající se počtu stromů, jejichž kmeny měly být navezenou zeminu zahrnuty, neboť tato okolnost byla pro rozhodnutí správního orgánu ve věci samé irelevantní.
44. V závěrečném sedmém žalobním bodu nesouhlasí žalobce s posouzením obsahu souhlasného prohlášení spoluvlastníků. Argumentace žalobce, že ze souhlasného prohlášení spoluvlastníků ze dne 28. 5. 2014 nelze dovodit, že se jeho pokyn (projev vůle) vztahoval k souhlasu s uložení skutečně deponovaného množství zeminy na předmětném pozemku, nekoresponduje s obsahem uvedené listiny. Žalobce spolu s dalšími dvěma spoluvlastníky pozemku p. č. X výslovně prohlásili, že *na základě dohody se společností Porr a.s. dali pokyn k přesunu zeminy za účelem úpravy drobných vodních ploch určených k plnění funkcí lesa ... ze stavby Týnec nad Labem – Bambousek –KNN, ... na níž souběžně započali výkopové práce*. Žalobce v prohlášení nijak neomezil rozsah zeminy, která se měla na předmětný pozemek navézt, ani blíže neupřesnil způsob, jakým se úprava hráze drobné vodní plochy měla realizovat. Současně netvrdil, že by mezi ním, respektive mezi spoluvlastníky předmětného pozemku na straně jedné a třetí osobou (zhotovitelem či jinak definovanou smluvní stranou) na straně druhé byla uzavřena smlouva o dílo, případně jiný typ smlouvy vymezující práva a povinnosti ve vztahu k uvažované opravě hráze rybníka. Rovněž nenamítal, že by projevil nesouhlas s tím, jakým způsobem a v jakém rozsahu firma provádějící navážku zeminy tuto zeminu na předmětném lesním pozemku deponovala. Nic takového není zřejmé ani z podání pana

O. M. ze dne 1. 5. 2014, které je nadepsáno jako „*Vyjádření před vydáním rozhodnutí správního řízení*“, v němž se jmenovaný otec žalobce, omluvil za problémy, které způsobil „*navezením zeminy na svůj pozemek v úmyslu opravit stávající hráz, která byla poškozena nutriemi.*“, neboť tato listina byla vytvořena až po inspekčním šetření a zahájení řízení. Opravu drobných vodních ploch jako důvod navážení zeminy na lesní pozemek přitom žalobce ani další spoluvlastníci vůbec nezmiňovali v čestném prohlášení ze dne 3. 6. 2013, ve kterém vyslovili souhlas „*k navážení zeminy ze stavby Kanalizace Týnec nad Labem*“ na *předmětný pozemek*, aniž by množství navážené zeminy jakkoliv omezili.

45. Na tomto místě městský soud poznamenává, že ani smlouvou nemůže bez dalšího dojít k přenosu veřejnoprávní odpovědnosti na jinou osobu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2011 č. j. 3 As 11/2011-69). Námitka, že se správní orgán nezabýval otázkou, do jaké míry se jednalo o exces ze strany subjektu navázejícího zeminu, je za daných skutkových okolností nedůvodná. Ze stejného důvodu je třeba odmítnout i argumentaci, že žalobce se nemohl deliktního jednání dopustit, když sám (fyzicky) zeminu na pozemek nedovezl. To, že zeminu na předmětný pozemek dovezla na pokyn žalobce a dalších dvou spoluvlastníků tohoto pozemku stavební firma, nemůže žalobce zprostit odpovědnosti za daný správní delikt, neboť k transportu zeminy došlo na základě jeho výslovného pokynu a rozhodnutí. Nutno také připomenout, že odpovědnost žalobce za uvedený delikt je odpovědností objektivní, tj. odpovědností za protiprávní následek bez ohledu na zavinění. Jeho tvrzení, že z obsahu souhlasného prohlášení nelze činit závěr o úmyslném jednání, není proto podstatné. Skutečnost, že žalobce nestanovil konkrétní podmínky, za kterých má subjekt provádějící návoz zeminy tuto na předmětném pozemku deponovat, neoslabuje (nesnižuje) míru jeho deliktní odpovědnosti. Naopak s ohledem na povinnosti vlastníka lesa si žalobce měl počínat tak, aby nedocházelo k ohrožování a poškozování lesů, měl povinnost vyvarovat se užívání lesního pozemku k jiným než zákonem stanoveným účelům (§ 11 odst. 1 a 4 lesního zákona). Jeho nezodpovědný přístup, který žalobce při návozu zeminy na předmětný pozemek zaujal, je o to závažnější. Městský soud plně souhlasí s názorem žalovaného, že žalobce měl reflektovat především skutečnost, že výkopová zemina je podle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „*zákon o odpadech*“) klasifikována jako odpad, se kterým je nutno nakládat v režimu stanoveném tímto zákonem (§ 2 odst. 3 a contrario zákona o odpadech).
46. Nelze akceptovat názor žalobce, podle něhož je pokyn či souhlas vykazující znaky správního deliktu neplatným projevem vůle bez relevance k osobě provádějící návoz zeminy. Takové pojetí zcela popírá základní princip správního trestání, kterým je postih jednání, které porušuje (v intenzitě předvídané zákonem) normy v oblasti veřejného práva. Nadto institut platnosti či neplatnosti projevu vůle (právního jednání) má své místo pouze v oblasti soukromoprávních vztahů, důsledky vadného projevu vůle se proto mohou projevit jen v soukromé sféře účastníků těchto vztahů.
47. Městský soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. S ohledem na novou právní úpravu správního práva trestního, účinnou od 1. 7. 2017, porovnal sankční právní úpravu účinnou před uvedeným datem (tedy i v době spáchání správního deliktu a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a odvolacím orgánem) a novou sankční právní úpravou, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější a shledal, že tomu tak není, sankcionování správního deliktu (dnes přestupku podle citovaného ustanovení) se pro žalobce nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro něho nově

příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty a lhůty, kdy ji lze uložit.

49. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. prosince 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu